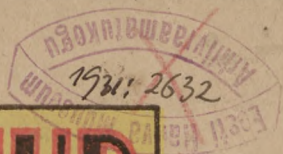
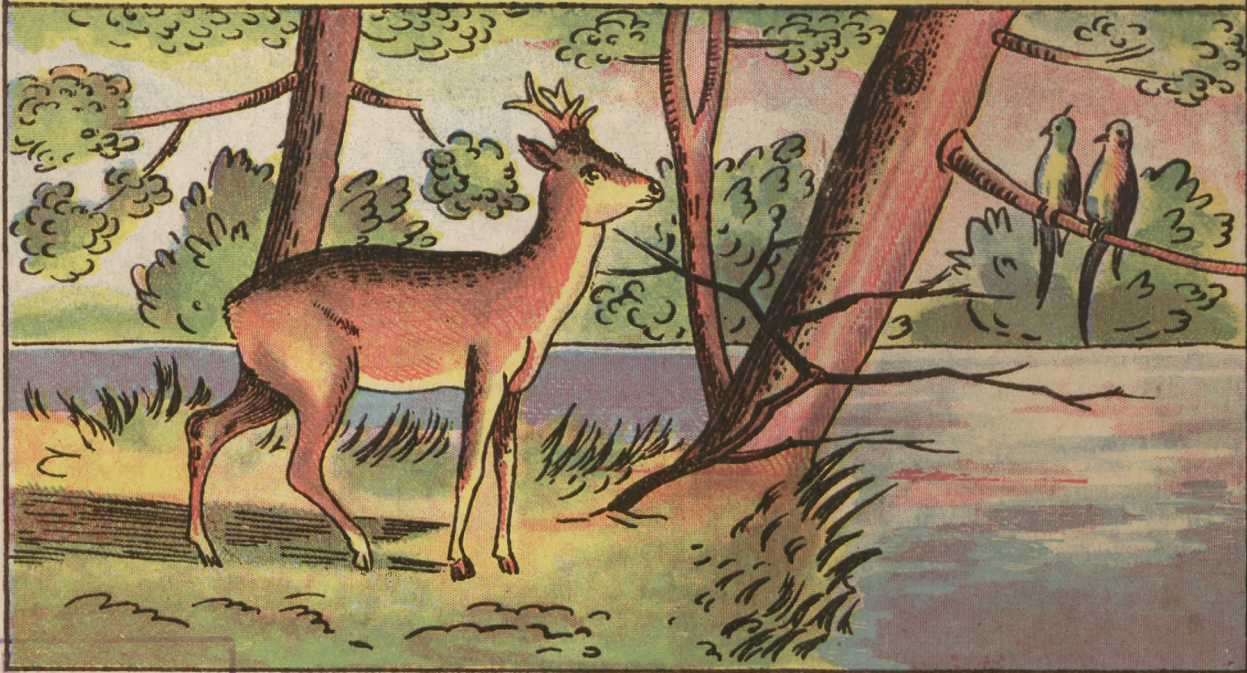

A. 12. 234.

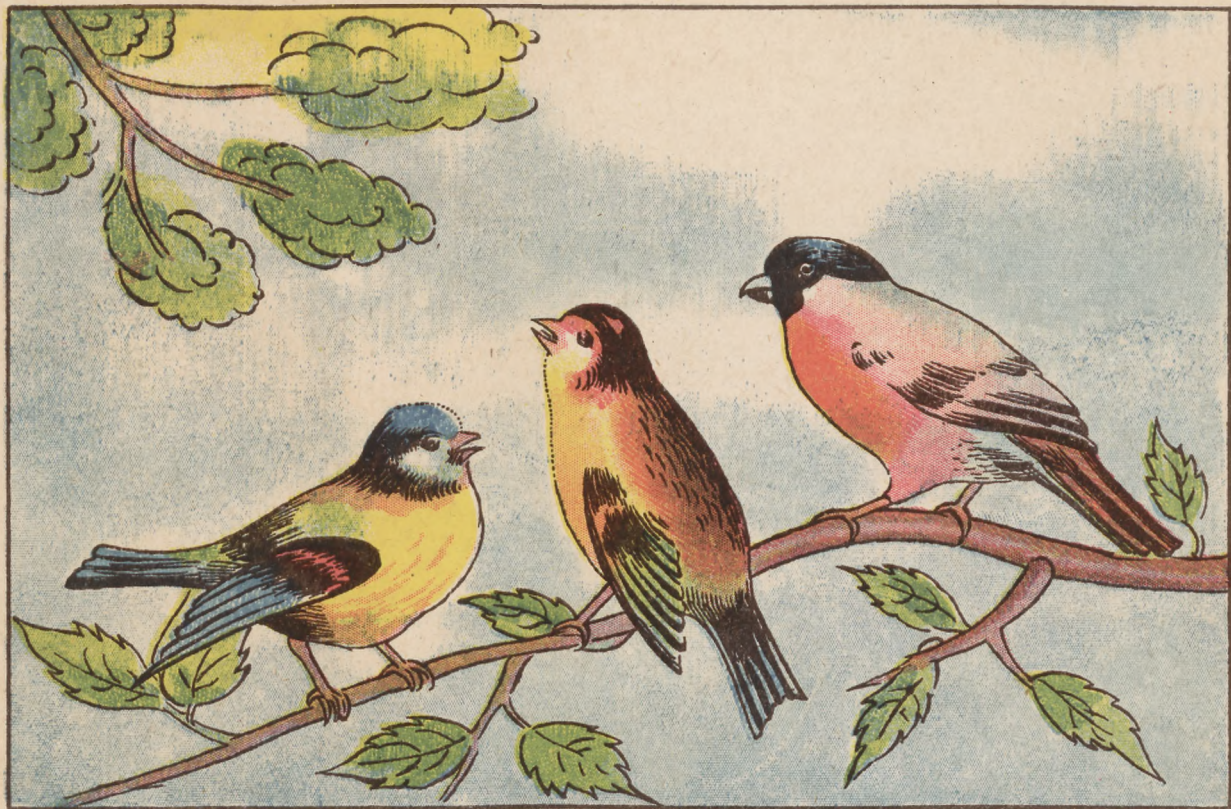

METSLOOMAD JA LINNUD

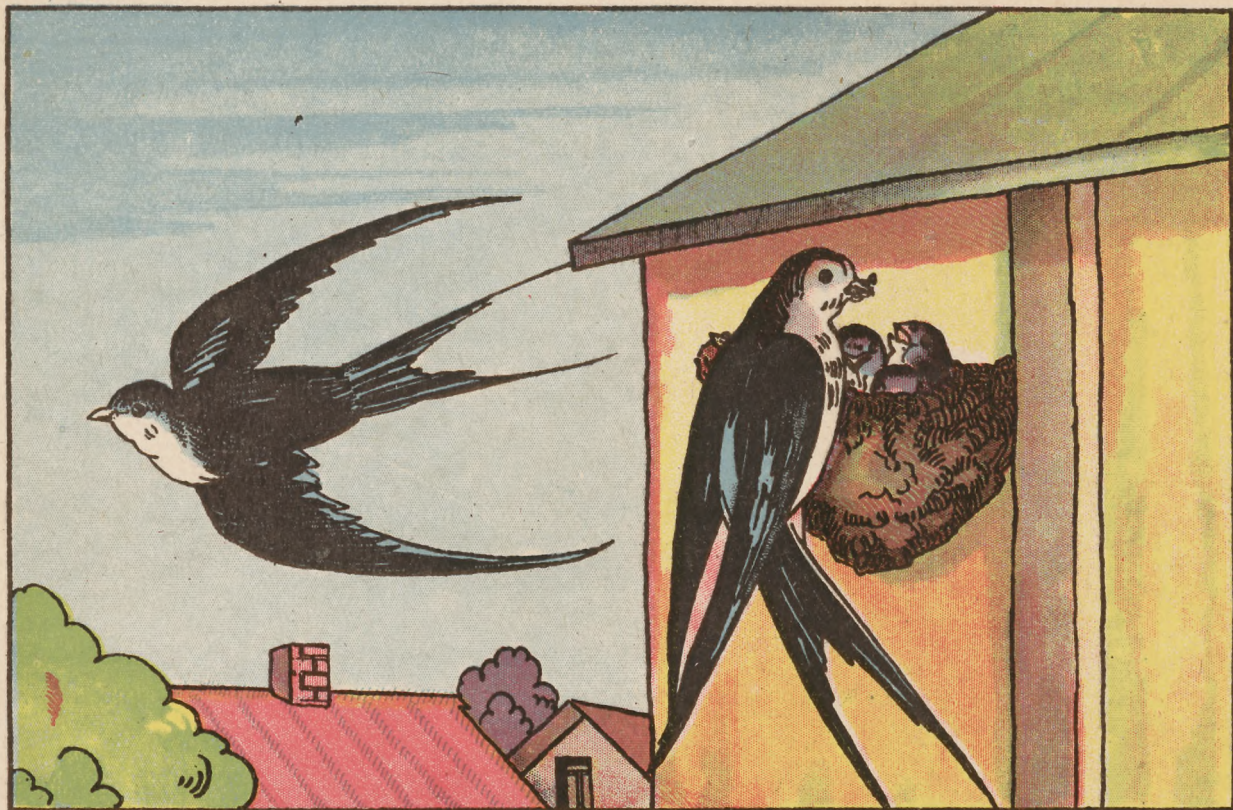

Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

42109

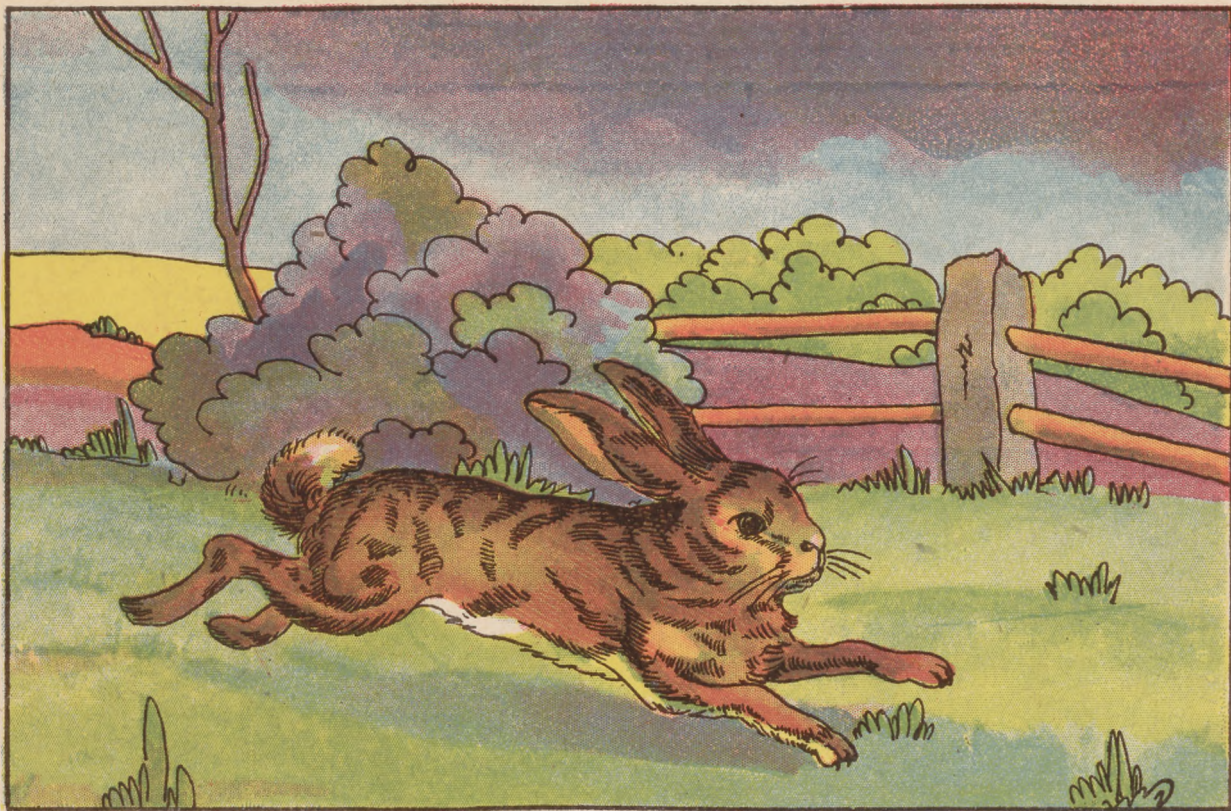

Linnukesed, leewikesed rõõmustawad päikesest
õitswas lehepuus, laulud nendel juus.

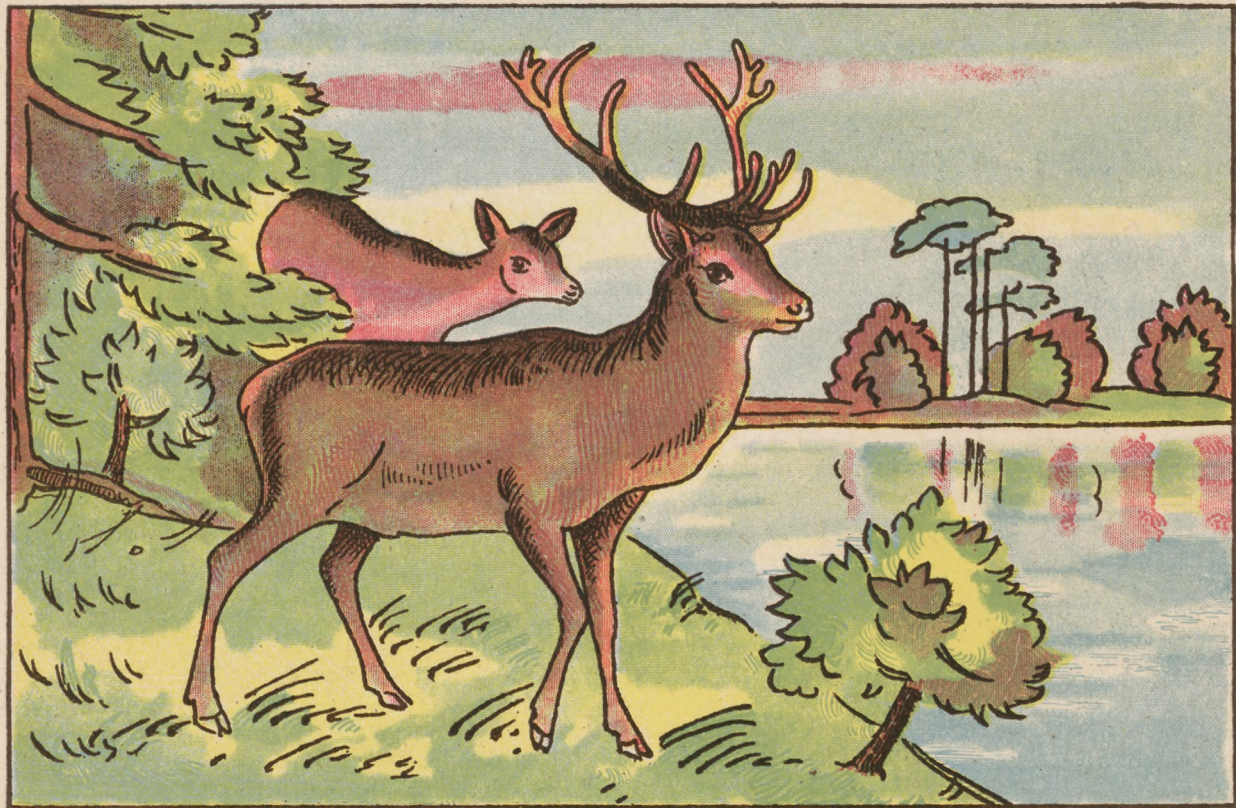

Jõudis kätte lewade
päike paistis rõõmsalt;

lendas siia pääsuke
tegi pesa hoolsalt.

Jänes, jooksuma ole langed,
muidu koera kiiüsi langed.

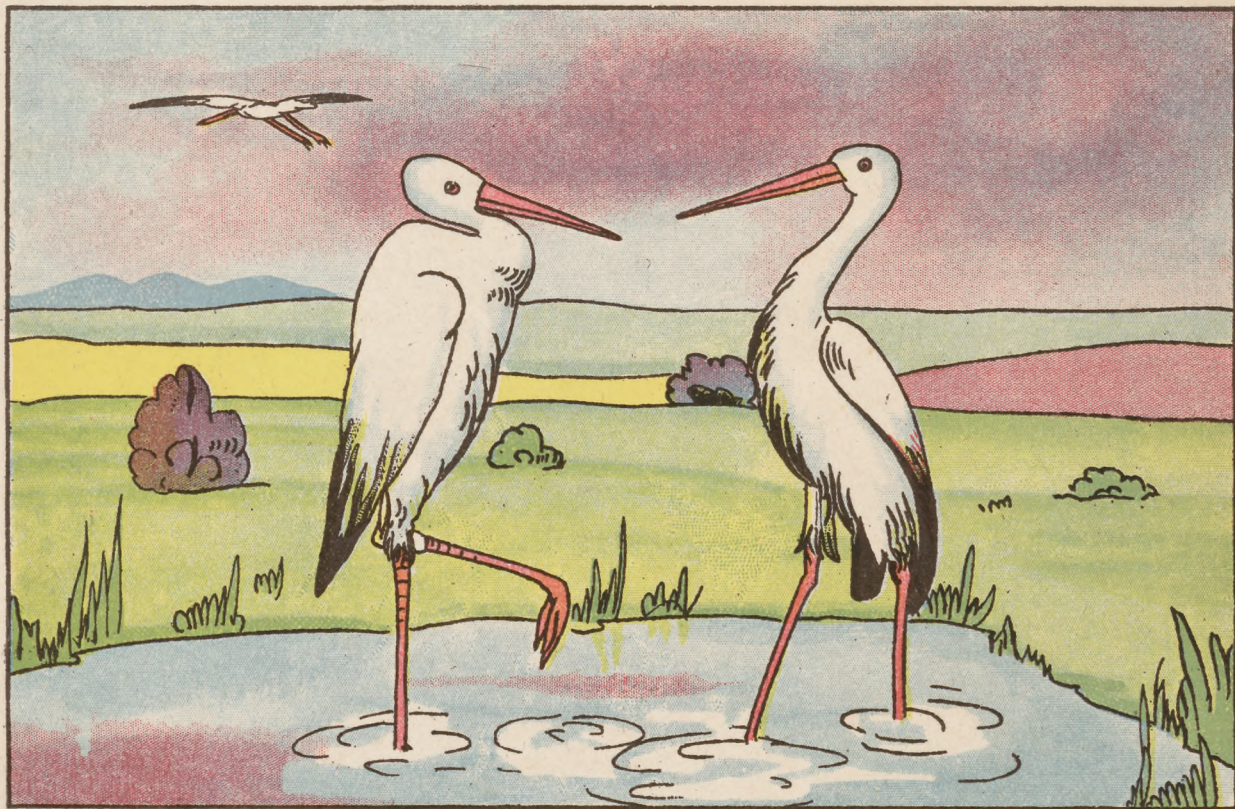

Seal, kus kauge metsa wiir,
wahest põtra näed sa.

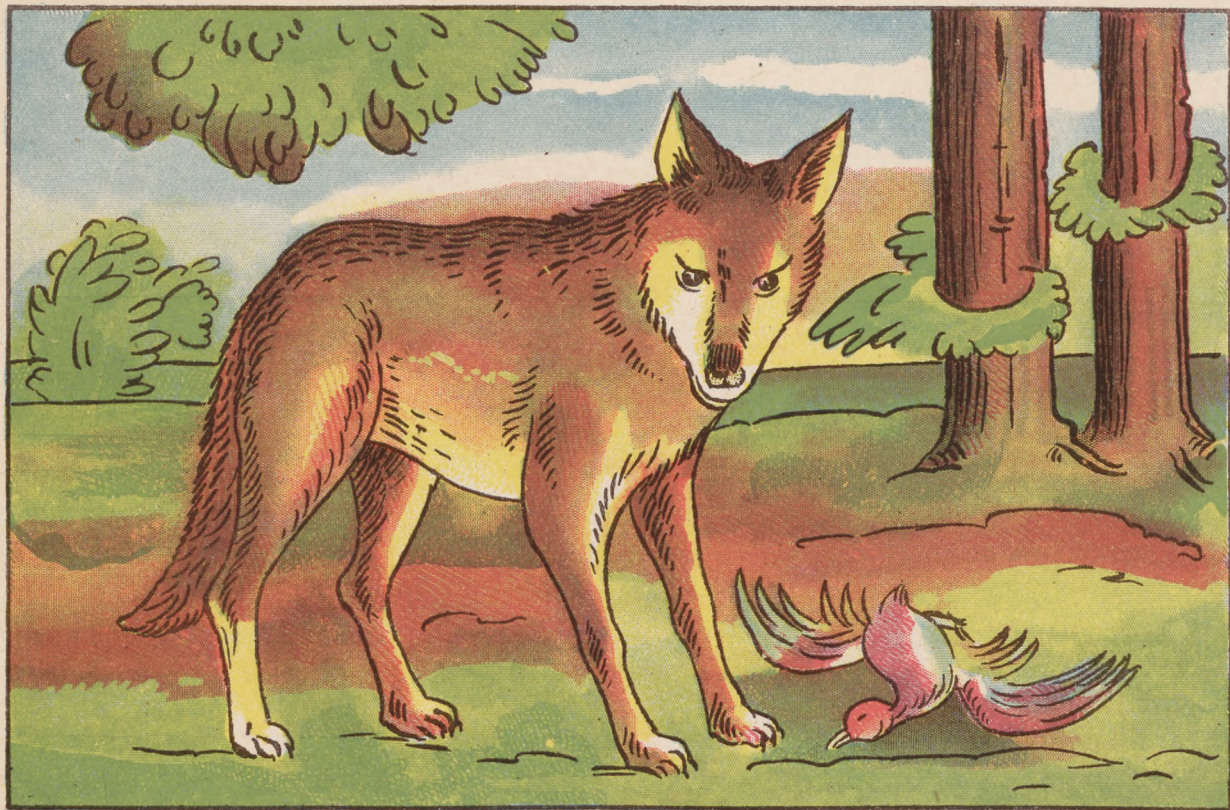
Seal neil lõpeb kodu piir,
kus ju algab põllumaa.

Juba wara päewa eel wee feest kala wälja tõi,
saarmas saaki waritjes, lõhu ruttu täis ta sõi.

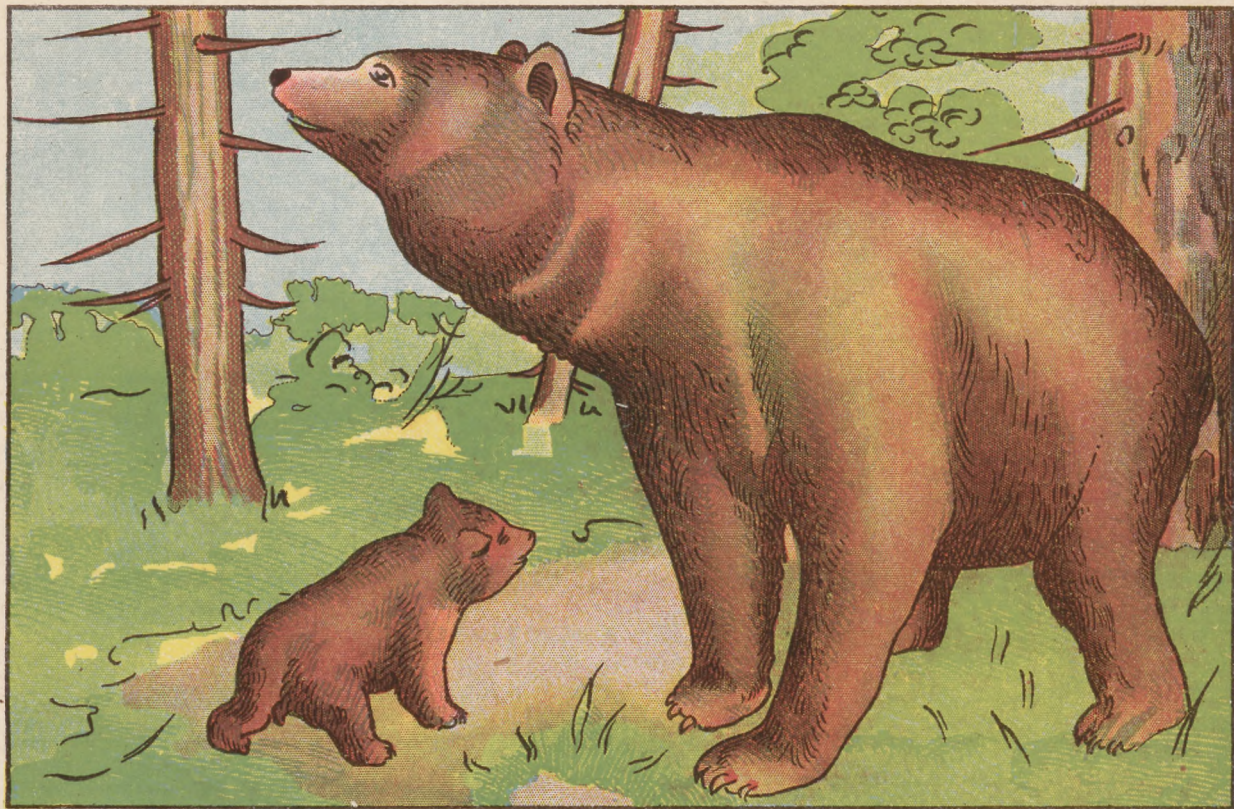

Muru nõlwal, lombi ääres
fure paar end jahutamas.

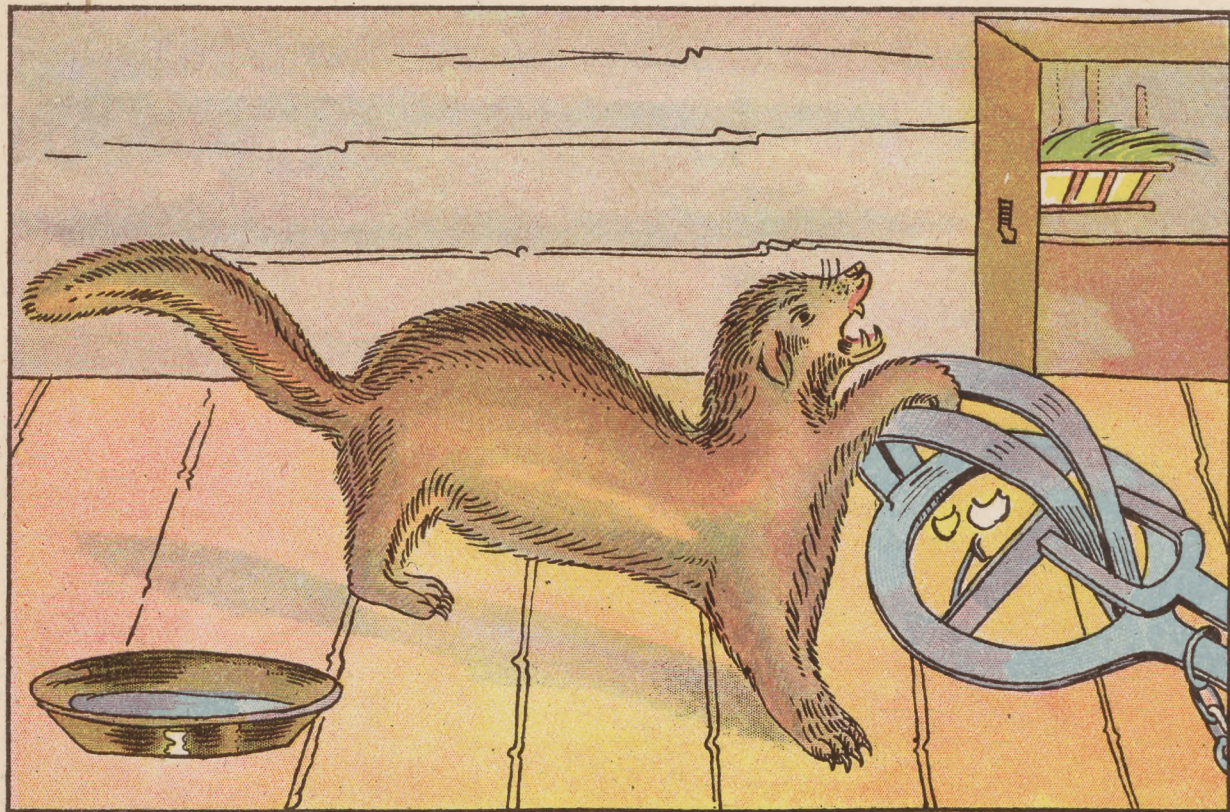

Kuri nõu siis hundil oli,
fui ta talu poole tuli.

Eligi kaldalt pardi napsas,
jooksis metsa nii, kuis jaksas.

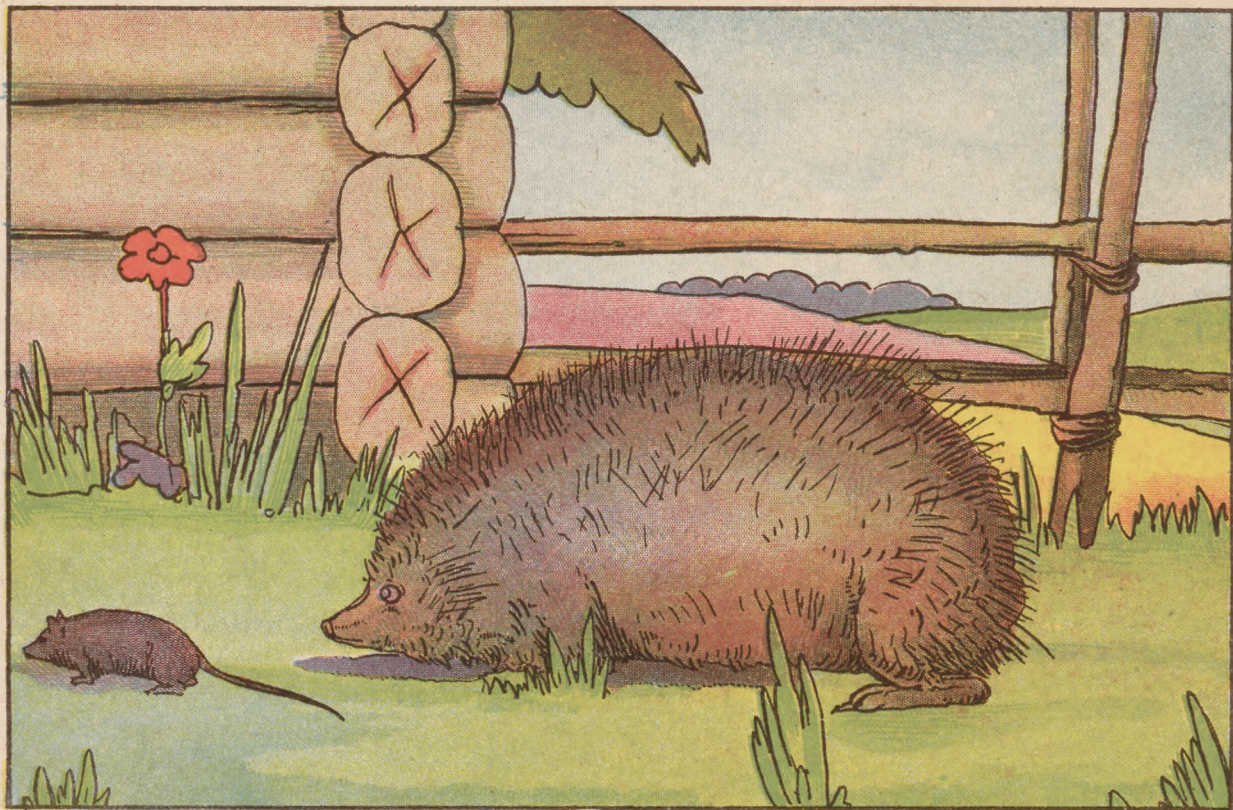

Karupoega maiasmokka,
fäppas mett ja imes fäppa!

Tuhkur kui ja kanapeesi
lõhud, ega keelust küsi,

küll siis ükskord palga saad
nii, et seda mäletad.

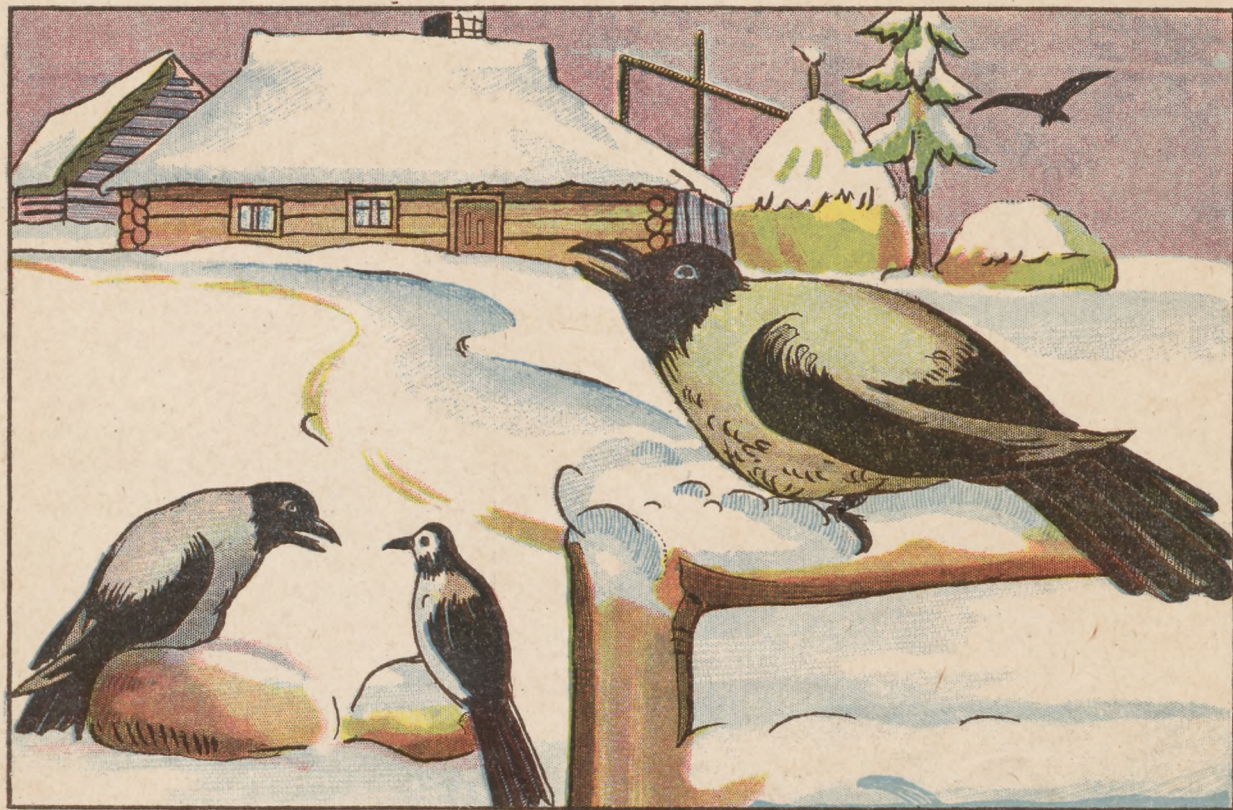

Silli ema ringi waatab,
pere õhtujõõki ootab.

Palju waewa pole tal,
saak ju otse nina all.

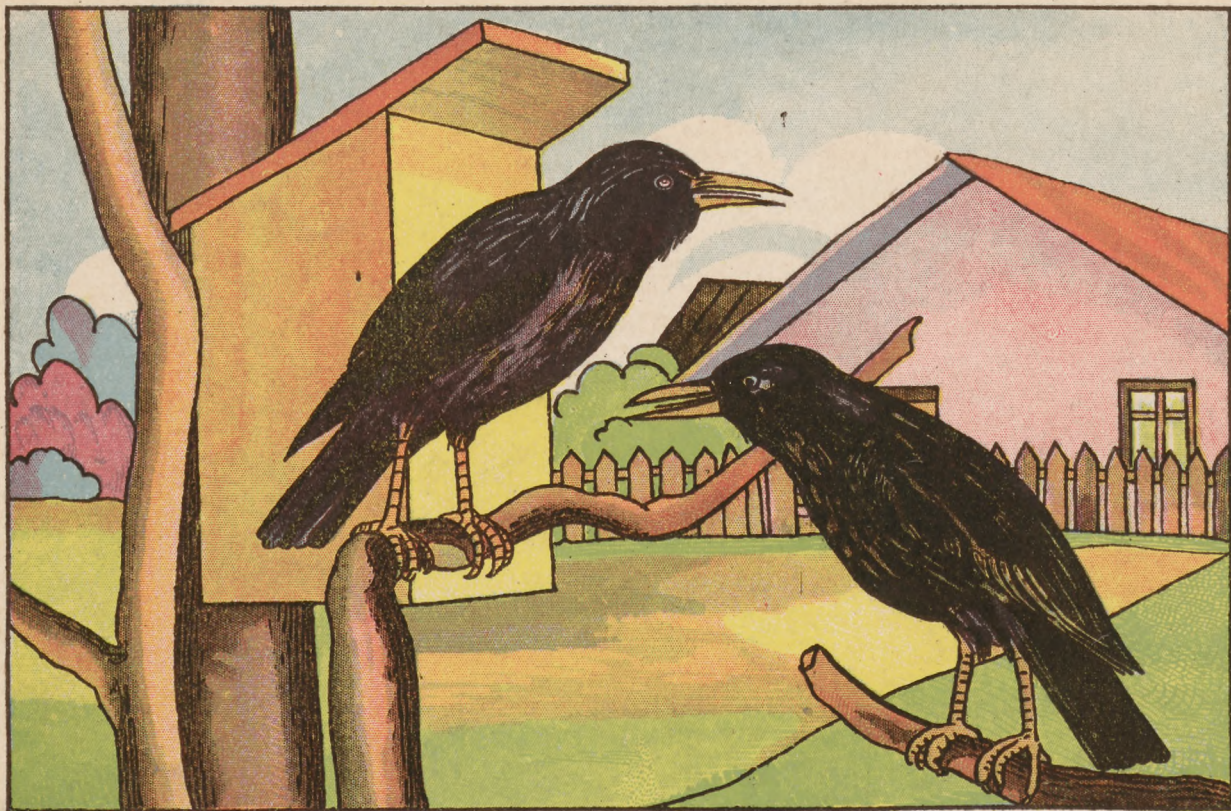

Rebane, ja lanawaras,
piiss ja padrun sulle paras!

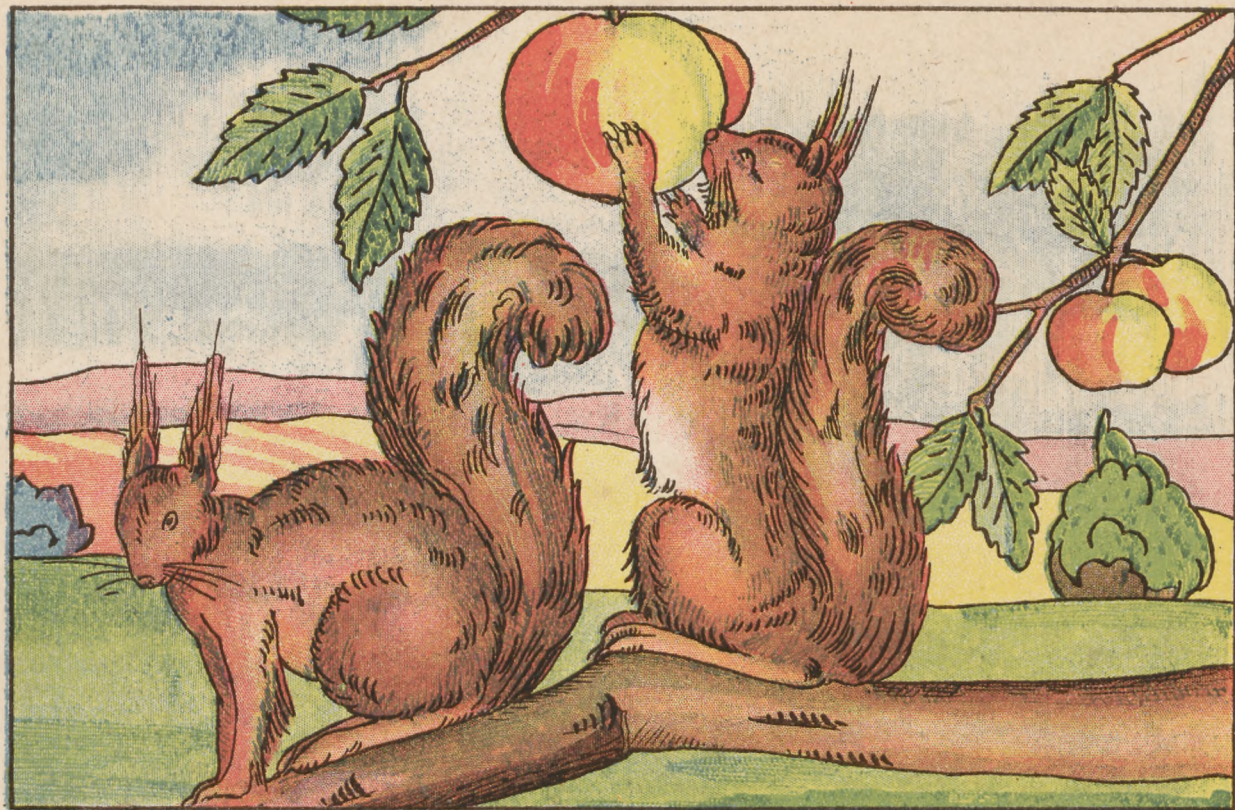

Talwel kange pakasega
wares oma poegadega

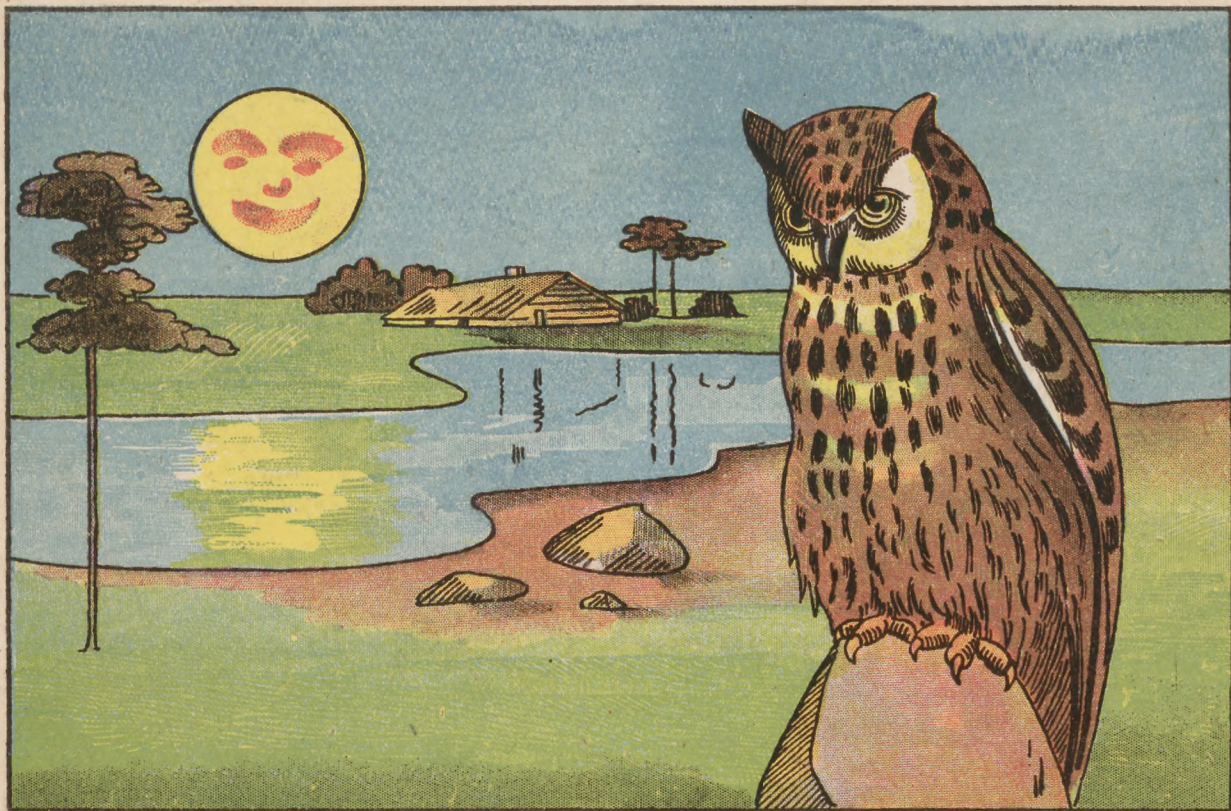
istub nukralt aia teibal,
ise raaksub: leiba, leiba!

Kuldnoft oma puuri ees
rõõmustamas iga meest.

Kes jääl meie aias undab, oraw külla tulnud meil
õuna küljest ennast toidab; käbišt isu ära tal.

Õõksull ainult õõsel huikab,
hoonetes ja metsas luikab.

„H. Laalmann“, Tarius.